

22. 6. 2026

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Sport versus EU - aktuální sportovní kauzy rozhodované Soudním dvorem EU

Sport není jen zdravou pohybovou aktivitou, ale na úrovni profesionálních sportovců, slavných klubů a mezinárodních sportovních asociací je také obrovským komerčním odvětvím celosvětového rozsahu. Nelze se proto divit, že spory mezi jednotlivými aktéry se často dostávají až na úroveň evropských orgánů - Evropské komise a zejména Soudního dvora Evropské unie.

Aktuálně je u tohoto soudního orgánu projednáváno několik případů, které řeší zásadní otázky sportovního fungování, ať už jde o postavení hráčských agentů, dohod mezi kluby omezujících angažování hráčů či dopadů práva na soukromí na sankce za porušení dopingových pravidel. Soudní dvůr EU tak navazuje na řadu svých dřívějších rozhodnutí ze sportovní oblasti, od známého případu Bosman z roku 1995^[1] až po nedávné rozsudky v kauzách fotbalové Superligy,^[2] Mezinárodní bruslařské unie,^[3] fotbalisty Lassana Diarry^[4] nebo fotbalového klubu RFC Seraing.^[5]

V následujícím textu se podíváme na několik aktuálních případů, přičemž některé z nich by měly být rozhodnuty ještě do poloviny července 2026.

Případ C-133/24, Tondela

Na počátku covidové pandemie v dubnu 2020 se prvoligové portugalské fotbalové kluby dohodly, že nebudou uzavírat smlouvy s hráči, kteří jednostranně ukončili své působení v předchozím klubu z důvodů souvisejících s pandemií Covid-19, ať už jde o snížení odměn, opožděné platby či prodloužení sportovní sezóny. K této dohodě se následně připojily i některé druholigové kluby.

Tyto tzv. „no-poach agreements“, tedy dohody mezi zaměstnavateli o nepřetahování zaměstnanců, jsou obecně považovány za rozporné se soutěžním právem. Proto nepřekvapilo, když v roce 2022 vydal portugalský soutěžní úřad rozhodnutí, ve kterém posoudil uvedenou dohodu jako protisoutěžní a uložil pokuty klubům, které se dohody účastnily. Portugalské fotbalové kluby se proti tomuto rozhodnutí odvolaly k soudu, který dne 16. 2. 2024 předložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku.^[6] Jejím předmětem bylo, zda dohoda portugalských klubů může být posouzena jako dohoda sdružení podniků omezující hospodářskou soutěž z hlediska účelu ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU a zda na takovou dohodu lze případně aplikovat závěry vyplývající z judikatury ve věcech Wouters (C-309/99) či Meca-Medina (C-519/04 P), což by umožnilo takové dohody považovat za přiměřené a nezbytné, a tudíž slučitelné s čl. 101 odst. 1 SFEU.

Generální advokát Nicholas Emiliou ve svém stanovisku z 15. 5. 2025 vyjádřil názor,^[7] že posuzovaná dohoda byla vytvořena tak, aby co nejvíce minimalizovala negativní dopady na hospodářskou soutěž mezi dotčenými kluby, přičemž neexistují zjevné alternativy, které by dosáhly stejného účinku při menším omezení hospodářské soutěže. Na tomto základě generální advokát navrhol, aby Soudní dvůr EU vyložil čl. 101 odst. 1 SFEU tak, že dohoda o neangažování hráčů z jiných klubů může spadat do rámce vyplývajícího z judikatury Meca-Medina, pokud taková dohoda skutečně sledovala zajištění integrity a férovosti sportovní soutěže a byla k tomuto cíli nezbytná a přiměřená.

Soudní dvůr EU ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2026 přisvědčil stanovisku generálního advokáta.^[8] Nejprve sice konstatoval, že posuzovaná dohoda mezi portugalskými fotbalovými kluby by při izolovaném hodnocení mohla být v rozporu s čl. 101 odst. 1 SFEU, následně však připomněl svou ustálenou judikaturu, podle které ne každé omezení smluvní autonomie podniků spadá automaticky pod zákaz obsažený v tomto ustanovení, pokud v konkrétním hospodářském a právním kontextu sleduje legitimní cíl, je nezbytné a přiměřené. Posouzení těchto podmínek však v konečném důsledku přísluší soudu, který položil předběžnou otázku. Jako interpretační vodítko Soudní dvůr EU zdůraznil specifika soutěže mezi fotbalovými kluby, zejména požadavek zachování integrity soutěže a stability hráčských kádřů, což může odůvodnit omezení, jako jsou zákazy přestupů mimo vyhrazená přestupní období či zákazy jednostranného ukončování smluv v průběhu sezóny.

Ve věci nyní bude znovu rozhodovat portugalský soud, který bude muset posoudit, zda s ohledem na mimořádné podmínky vyvolané pandemií Covid-19 byla dohoda omezující angažování hráčů jiných klubů v souladu se soutěžním právem. Právě s ohledem na velmi specifický kontext daný mimořádnými omezeními je však otázka, zda závěry vyslovené Soudním dvorem EU budou obecněji aplikovatelné i na dohody o neangažování hráčů, které by byly uzavřeny mimo rámec takto výjimečné krizové situace.

Případ C-209/23, RRC Sports

Spor se týká zavedení pravidel FIFA upravujících činnost fotbalových agentů (tzv. FIFA Football Agents Regulation) přijatých v prosinci 2022, jimiž se FIFA rozhodla činnost fotbalových agentů výrazně regulovat, a to včetně určení pravidel pro odměňování agentů, zákazu vícenásobného zastupování agentem či nutnosti přelicencování agentů a dále jim uložila povinnost zpřístupnit FIFA informace o smlouvách uzavíraných s hráči a o vyplácených odměnách. Žalobce, společnost RRC Sports, argumentuje tím, že pravidla FIFA porušují volný pohyb služeb dle čl. 56 SFEU, soutěžní právo EU dle čl. 101 a 102 SFEU a článek 6 nařízení GDPR. Řízení probíhá u německého soudu v Mohuči, předběžná otázka byla podána dne 31. 3. 2023.

V květnu 2025 vydal generální advokát Nicholas Emiliou své stanovisko, které celkově spíše vyznívá ve prospěch FIFA.^[9] Podle jeho názoru nelze omezení provizí agentů, pravidla o vícenásobném zastoupení ani licenční požadavky samy o sobě považovat za omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu. Jejich konkrétní účinky však musí posoudit vnitrostátní soud; případné omezující účinky mohou být za splnění podmínek vyplývajících z judikatury Meca-Medina ospravedlnitelné legitimními cíli ve veřejném zájmu.

Vzhledem k tomu, že příjmy fotbalových agentů dosáhly v roce 2025 cca 1,3 mld. USD a tvoří cca 10% objemu všech přestupních částek v rámci mezinárodních přestupů, bude mít rozhodnutí Soudního dvora EU i významný obchodní dopad jak na fotbalové agenty samotné, tak i na kluby a hráče.

Rozhodnutí Soudního dvora EU by mělo být vydáno dne 16. 7. 2026.

Případ C-428/23, ROGON

Případ Rogon se podobně jako případ RRC Sports týká pravidel FIFA regulujících činnost fotbalových agentů, v tomto případě je však napadána implementace těchto pravidel ze strany německého fotbalového svazu. Dne 11. 7. 2023 podal německý Spolkový soudní dvůr žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, jejímž předmětem je posouzení, zda se má na sportovní asociace uplatnit dosavadní judikatura Soudního dvora EU, pokud vydávají předpisy, které regulují trh hráčů a agentů, což však nespadá pod rozsah primární činnosti sportovní asociace.^[10]

Generálním advokátem v této věci je opět Nicholas Emiliou. Ve svém stanovisku z 15. 5. 2025 důkladně rozebírá dosavadní judikaturu Soudního dvora EU, zejména případ Meca-Medina, který stanovuje, za jakých podmínek se na předpisy sportovní organizace nevztahují zákazy obsažené v čl. 101 odst. 1 a 102 SFEU.[\[11\]](#) Generální advokát zastává názor, že judikatura vycházející z tohoto rozhodnutí dopadá i na předpisy sportovních asociací regulujících služby podnikatelů působících na trzích navazujících na činnost asociací, pokud tyto služby mohou přímo a významně ovlivnit výkon hlavních úkolů dané sportovní asociace.

Rozhodnutí Soudního dvora EU ve věcech RRC Sports a Rogon může mít zásadní význam pro budoucí normotvorbu sportovních asociací. Lze očekávat, že Soudní dvůr EU vymezení, na které subjekty mohou sportovní organizace své předpisy legitimně vztahovat, a současně stanoví jasná kritéria, která musí splnit při přijímání norem majících dopad na hospodářskou soutěž či činnosti přesahující rámec čistě sportovních pravidel.

Rozhodnutí Soudního dvora EU by mělo být vydáno dne 9. 7. 2026, tedy o týden dříve, než v případě RRC Sports.

Případ C-474/24, NADA Austria

Několik sportovců bylo v Rakousku potrestáno za porušení antidopingových předpisů pozastavením činnosti. Rakouské antidopingové předpisy, které vycházejí z celosvětového antidopingového kodexu, stanoví povinnost zveřejnit jméno potrestaného sportovce, druh sportu, porušení antidopingových pravidel, kterých se sportovec dopustil, uloženou sankci a její začátek a konec. Jména potrestaných sportovců tak byla zveřejněna na internetových stránkách rakouské antidopingové agentury (NADA). Potrestaní sportovci se nyní u rakouského Spolkového správního soudu domáhají výmazu těchto údajů ze seznamu zveřejněného rakouskou antidopingovou agenturou a argumentují tím, že jde o porušení čl. 6 odst. 3 GDPR. Rakouský Spolkový správní soud dne 4. 7. 2024 předložil předběžnou otázku k Soudnímu dvoru EU, zda zpracování osobních údajů prováděné touto formou v rámci antidopingových pravidel spadá do působnosti unijního práva a pokud ano, tak zda informace o porušení konkrétního antidopingového pravidla je „údajem o zdravotním stavu“ a zda je vůbec uveřejňování údajů o potrestaných sportovcích v souladu s pravidly GDPR.[\[12\]](#)

V září 2025 vydal generální advokát Dean Spielmann stanovisko,[\[13\]](#) ve kterém uvedl, že antidopingová pravidla zahrnující zpracování osobních údajů spadají do působnosti práva EU. Dále vyjádřil názor, že nařízení GDPR nepřipouští povinné zveřejňování údajů o sportovcích, pokud v konkrétním případě není splněna podmínka přiměřenosti. Správce osobních údajů by proto měl před každým zveřejněním samostatně posoudit a zvážit osobní zájmy sportovce dotčeného zveřejněním na straně jedné a zájem veřejnosti na poskytnutí informací o porušení antidopingových pravidel na straně druhé.

V této souvislosti je zajímavé, že v obdobném případě SO,[\[14\]](#) který se týkal rovněž rozhodování rakouské antidopingové agentury NADA (včetně víceméně shodných předběžných otázek), dospěla generální advokátka Tamara Čapeta k opačným závěrům,[\[15\]](#) přičemž dovedla, že antidopingová úprava nespádala do působnosti unijního práva a nařízení GDPR se proto nepoužilo. I kdyby se nařízení GDPR na antidopingová pravidla vztahovalo, pak uveřejnění jména sportovce, druhu sportu a dalších údajů není v rozporu s GDPR. Soudní dvůr EU nicméně v této věci nakonec meritorně nerozhodoval, neboť žádost o rozhodnutí o předběžné otázce posoudil jako nepřípustnou s ohledem na skutečnost, že orgán, který o rozhodnutí o předběžné otázce požádal, nebyl oprávněn k jejímu předložení ve smyslu čl. 267 SFEU.[\[16\]](#)

Pokud by se Soudní dvůr EU nyní přiklonil k názoru generálního advokáta Spielmanna, znamenalo by to pro antidopingové organizace nutnost posuzovat u každého jednotlivého dopingového případu, zda

je přednější zájem na zveřejnění dopingového trestu nebo je důležitější zachovat právo sportovce na soukromí. V uvedené souvislosti není bez zajímavosti, že Světová antidopingová agentura (WADA) při novelizaci světového antidopingového kodexu účinného od 1. 1. 2027^[17] částečně zohlednila stanovisko generálního advokáta Spielmanna, neboť v článku 14.3.2 se nově uvádí, že povinnost zveřejnit jméno sportovce a další údaje v případě dopingového provinění musí být v souladu s příslušnými místními právními předpisy.

Pokud by Soudní dvůr EU dospěl k závěru, že zveřejňování informací o porušení antidopingových pravidel je v rozporu s nařízením GDPR, mohlo by to vést k vytvoření dvojího standardu mezi EU a zbytkem světa. Antidopingové organizace sídlící mimo EU by měly dle čl. 14.3.2 WADA kodexu stále povinnost zveřejňovat informace o dopingových proviněních v zásadě u všech sportovců, zatímco antidopingové organizace sídlící v EU by musely postupovat v každém případě individuálně. To by vedlo k nerovnosti mezi sportovci na globální úrovni, neboť porušení antidopingových pravidel u některých sportovců by bylo spojeno se zveřejněním jejich jména, zatímco u jiných sportovců by se tak nestalo, přičemž jediným kritériem by bylo, zda k porušení antidopingových pravidel došlo na území EU nebo ne.

Rozhodnutí Soudního dvora EU v této věci by mělo být vydáno dne 14. 7. 2026.

Případy C-424/24 a C-425/24, FIGC a CONI

Dva funkcionáři italského fotbalového klubu Juventus F. C. SpA byli v lednu 2023 potrestáni disciplinárními orgány italského fotbalového svazu dvouletým zákazem činnosti. Tento trest jim byl následně ze strany FIFA rozšířen na celý svět. Souběžně s řízením před disciplinárními orgány italského fotbalového svazu probíhalo i trestní řízení, které však bylo zastaveno. Tito funkcionáři následně podali proti rozhodnutí disciplinárních orgánů žalobu k italskému správnímu soudu, ve které se domáhali zrušení zákazu činnosti a podpůrně též náhrady škody. Italský právní řád však neumožňuje, aby soudy zrušily trest zákazu činnosti osobám, které byly členy italských sportovních sdružení, soudy mohou pouze rozhodnout o peněžité náhradě škody.

Italský správní soud v Laziu předložil dne 17. 6. 2024 Soudnímu dvoru EU žádost o rozhodnutí o následujících předběžných otázkách: (1) zda možnost sportovních svazů udělit disciplinární trest zákaz činnosti není v rozporu s volným pohybem pracovníků, služeb a soutěžním právem EU, a (2) zda skutečnost, že italské soudy nemohou zrušit při přezkumu rozhodnutí disciplinárních orgánů trest zákazu činnosti, není v rozporu s požadavkem na účinnou soudní ochranu.^[18]

V prosinci 2025 uveřejnil generální advokát Dean Spielmann své stanovisko,^[19] ve kterém dospěl k názoru, že disciplinární trest zákazu činnosti není v rozporu s právem na volný pohyb pracovníků a služeb. Na druhé straně však konstatoval, že vnitrostátní právní úprava, která brání soudům zrušit neoprávněně uložené disciplinární sankce zákazu činnosti, je v rozporu s požadavkem na účinnou soudní ochranu podle čl. 19 odst. 1 SEU ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv EU.

Pokud Soudní dvůr EU potvrdí závěry generálního advokáta, projeví se to na úrovni členských států, které mají podobnou legislativní úpravu jako v Itálii a neumožňují soudům zrušit disciplinární trest zákazu činnosti udělený sportovní asociací jejím členům. Na postavení českých sportovních asociací by však tento závěr žádný dopad mít neměl, neboť české soudy mohou prohlásit za neplatné jakékoliv rozhodnutí sportovních asociací, tedy i rozhodnutí o zákazu činnosti, pokud je v rozporu se zákonem nebo stanovami dané sportovní asociace.

Závěr

Přestože se popsané případy týkají různých oblastí - regulace činnosti hráčských agentů, dohod klubů na trhu práce, disciplinárního trestání i ochrany osobních údajů - spojuje je společný jmenovatel: napětí mezi autonomií sportovních asociací opírající se o „specifickou povahu sportu“ (čl. 165 SFEU) na straně jedné a požadavky unijního práva na straně druhé. Soudní dvůr EU tak postupně vymezuje hranice, v nichž se mohou sportovní organizace při své normotvorbě i rozhodovací činnosti pohybovat.

Z jednotlivých stanovisek je patrné, že analytickým východiskem zůstává judikatura ve věcech Wouters a Meca-Medina, podle níž předpisy sportovní asociace nespádají pod zákaz dohod narušujících hospodářskou soutěž (čl. 101 odst. 1 SFEU), pokud sledují legitimní cíl a je naplněn požadavek nezbytnosti a přiměřenosti. Po rozhodnutích ve věcech fotbalové Superligy, Mezinárodní bruslařské unie a Lassany Diarry však Soudní dvůr EU tento test uplatňuje přísněji, což potvrzuje i rozsudek ve věci Tondela, který sice připustil, že dohoda o neangažování hráčů může být ospravedlnitelná, avšak posouzení nezbytnosti a přiměřenosti ponechal vnitrostátnímu soudu - a to ještě ve velmi specifickém kontextu pandemie Covid-19.

Současně je zřejmé, že posuzované otázky nejsou zdaleka uzavřené. Ilustruje to protichůdnost stanovisek ve věcech NADA Austria a SO, v nichž dva generální advokáti dospěli k opačným závěrům ohledně použitelnosti GDPR na antidopingová pravidla. Vedle soutěžního práva a volného pohybu pracovníků a služeb (čl. 45 a 56 SFEU) Soudní dvůr EU stále častěji řeší i otázky základních práv - účinné soudní ochrany (čl. 19 odst. 1 SEU ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU) a ochrany soukromí -, což rozšiřuje dosah unijního práva do dalších rovin fungování organizovaného sportu.

Rozhodnutí Soudního dvora EU v těchto sporech pak budou mít i přímý dopad na českou praxi v oblasti sportovního práva - jak v oblasti zveřejňování údajů o porušení antidopingových pravidel, tak na činnost fotbalových agentů.

Mgr. Dušan Sedláček,
advokát

Mgr. Tomáš Chvalina,
advokátní koncipient

[Bányaiová Vožehová, s.r.o., advokátní kancelář](#)

Lazarská 13/8 budova B, 4. patro
Praha 2 120 00, Česká republika

Tel: +420 222 513 681
e-mail: lawoffice@bvlaw.cz

---

[1] Rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 12. 1995 ve věci C-415/93

[2] European Superleague Company, SL v Unión de Federaciones Europeas de Fútbol (UEFA) a Fédération internationale de football association (FIFA), C-333/21 (21. 12. 2023)

[3] International Skating Union v European Commission, C-124/21 P (21. 12. 2023)

[4] Fédération internationale de football association (FIFA) v BZ, C-650/22 (4. 10. 2024)

[5] Royal Football Club Seraing v Fédération internationale de football association (FIFA) a další, C-600/23 (1. 8. 2025)

[6] Případ C-133/24, Tondela, žádost o předběžnou otázku ze strany portugalského Soudu pro hospodářskou soutěž, regulaci a dohled podanou dne 16. 2. 2024

[7] Stanovisko Generálního advokáta Nicholase Emiliou; C-133/24, Tondela, ze dne 15. 5. 2025

[8] Rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-133/24, Tondela ze dne 30. 4. 2026

[9] Stanovisko Generálního advokáta Nicholase Emiliou, C-209/23 (15. 5. 2025)

[10] Případ C-428/23, ROGON a další, žádost o předběžnou otázku ze dne 11. 7. 2023

[11] Stanovisko Generálního advokáta Nicholase Emiliou, C-428/23, ROGON ze dne 15. 5. 2025

[12] Případ C-474/24, NADA Austria a další, žádost o předběžnou otázku ze dne 4. 7. 2024

[13] Stanovisko Generálního advokáta Deana Spielmanna ze dne 25. 9. 2025, C-474/24

[14] Případ C-115/22, SO

[15] Stanovisko Generální advokátky Tamary Čapeta ze dne 14. 9. 2023 ve věci C-115/22, SO

[16] Rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-115/22, SO ze dne 7. 5. 2024

[17] World Anti-Doping Code 2027, k dispozici >>> [zde](#).

[18] Příklad C-424/24 a C-425/24, FIGC a CONI, žádost o předběžnou otázku ze strany Regionálního správního soudu v Laziu ze dne 17. 6. 2024

[19] Stanovisko Generálního advokáta Deana Spielmann ze dne 18. 12. 2025, C-424/24 a C-425/24

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Nový zákon o veřejných dražbách, aukce a obálkové metody](#)
- [Pohled přes hranice - natáčení pornografických klipů jako důvod výpovědi z nájmu bytu](#)
- [Nařízení EU o umělé inteligenci a jeho dopady na využití jazykových modelů v advokátní praxi](#)
- [Revize zájezdové směrnice: co přináší, co hrozilo a co to znamená pro praxi](#)
- [Kupní smlouva o převodu nemovitosti bez uvedení výše kupní ceny](#)
- [Druhá „tlačítková novela“: povinné tlačítko pro odstoupení od smlouvy](#)
- [Souhlas s veřejným užíváním pozemku jako překážka nároku na bezdůvodné obohacení - nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2541/25](#)
- [Kupní smlouva bez přesného určení kupní ceny](#)
- [Byznys a paragrafy, díl 36.: Doložka o mlčenlivosti](#)
- [Detekce podezřelého obchodu v kontextu hazardních her](#)
- [AI omnibus](#)